

Arrest

nr. 166 286 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 november 1994 het Rijk binnen. Hij vergezelde zijn ouders die een asielaanvraag indienden.

1.2. Nadat de asielaanvraag van verzoekers moeder was afgewezen trad zij op 18 februari 2004 te Sarajevo in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.3. Verzoekers moeder diende voor verzoeker, in functie van diens Belgische stiefvader, op 26 november 2004 een aanvraag tot vestiging in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 december 2004 de beslissing waarbij de op 26 november 2004 ingediende aanvraag tot vestiging werd afgewezen.

1.5. Verzoeker diende op 29 juli 2005 een nieuwe aanvraag tot vestiging in.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 12 oktober 2005 ingevolge de tweede vestigingsaanvraag de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel tot terugbrenging.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 augustus 2009 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.8. Verzoeker werd op 26 oktober 2009 onder escorte gerepatrieerd naar Sarajevo.

1.9. Nadat verzoeker opnieuw was aangetroffen in het Rijk nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 10 januari 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.10. Verzoeker werd op 12 februari 2012 opnieuw onder escorte gerepatrieerd naar Sarajevo.

1.11. Nadat verzoeker nogmaals was aangetroffen in het Rijk nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 21 oktober 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 mei 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 8 mei 2014, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten [T.J.], [...], onderdaan van Bosnië-Herzegovina wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 04.11.2009 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf uit hoofde van poging tot diefstal met geweld of bedreiging door 2 of meer personen, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, bij nacht ; omdat hij op 12.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met onmiddellijke aanhouding ; omdat hij op 21.10.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van diefstal.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene en het feit dat hij de waarschuwingen die hem door het gerecht werden gegeven naast zich neer legt, motiveren de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag). Hij betoogt tevens dat er sprake is van een schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten en van overschrijding of afwending van macht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het verrichten van een onderzoek in het kader van een verblijfsaanvraag zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

Aangezien verzoeker sedert zijn jonge kinderjaren ononderbroken in België heeft gewoond en geleefd, samen met zijn moeder – die overigens de [B]elgische nationaliteit heeft, spreekt het voor zich dat verzoeker niet zomaar de toegang tot België kan geweigerd worden.

In zijn herkomstland – dat voor verzoeker dus al lang niet meer zijn thuisland is – kent hij niemand; hij heeft er met niemand bindingen.

Zijn moeder – de enige ouder die hij nog heeft, de enige familie zelfs – leeft en woont in België als [B]elgisch onderdane.

Verzoeker de toegang tot het Rijk weigeren maakt zonder meer een schending uit van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (verdrag aangenomen te New York op 10.12.1984, ondertekend door België op 04.02.1985 en bekrachtigd bij wet dd. 09.06.1999 – B.S. 28.10.1999). Met name wordt hiermee geïllustreerd iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Komt daarbij dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en anderzijds de al dan niet mogelijke/gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling “buitengewoon” nadelig voor de betrokkene en kan hij op basis daarvan buitengewone omstandigheden inroepen.

In casu is het duidelijk dat een inreisverbod – en men kan zich bovendien de vraag stellen of dit nog maar mogelijk zou zijn – onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken.”

3.2.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in Sarajevo werd geboren en pas op 11 november 1994, toen hij reeds zes jaar oud was, een eerste maal naar België kwam. Er mag dus worden aangenomen dat verzoeker enige kennis heeft van de taal die in Bosnië-Herzegovina wordt gesproken. In een politieverlag wordt trouwens duidelijk aangegeven dat verzoeker Kroatisch spreekt. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België in een instelling voor bijzondere jeugdbijstand werd ondergebracht en vervolgens, na zijn meerderjarigheid, meermaals werd opgesloten in de gevangenis. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker, voorafgaand aan de bestreden

beslissing, twee maal werd gerepatrieerd naar Bosnië-Herzegovina en dat zijn vader en broer, nadat hun asielaanvraag was afgewezen, naar Bosnië-Herzegovina terugkeerden. Verzoekers bewering dat hij sedert zijn kinderjaren ononderbroken in het Rijk heeft verbleven, dat hij steeds samenwoonde met zijn moeder, dat hij geen andere familieleden dan zijn moeder heeft en dat hij geen bindingen heeft met zijn land van herkomst is derhalve in strijd met de stukken waarover de Raad kan beschikken. Het staat daarnaast hoe dan ook vast dat verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd, dat aan zijn moeder, op het ogenblik dat hij nog minderjarig was, opdracht werd gegeven hem terug te brengen naar zijn land van herkomst en dat hem, op het ogenblik dat hij meerderjarig was, meermaals het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wist dus dat hij op een onwettige wijze in het Rijk verbleef. Het is tevens niet betwist dat verzoeker herhaaldelijk ernstige misdrijven beging waarvoor hij effectief werd veroordeeld. Voorts blijkt niet dat verzoeker, gelet op zijn leeftijd en het feit dat hij gedurende langere tijd zonder zijn moeder in de gevangenis en in Bosnië-Herzegovina verbleef, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog sterk afhankelijk was van zijn moeder en dat hij niet in staat zou zijn om gescheiden van zijn moeder te leven. De bestreden beslissing impliceert ook niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om normale contacten met zijn moeder te onderhouden. Er wordt immers niet aannemelijk gemaakt dat zijn moeder hem niet in zijn land van herkomst zou kunnen bezoeken of dat hij geen gebruik zou kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen om de banden met zijn moeder in stand te houden. In deze omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft daarenboven, door uitvoerig te motiveren waarom hij oordeelde dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en hem dus de toegang tot de staten die het Schengenacquis te volle toepassen dient te worden ontzegd, duidelijk aangegeven de bescherming van de openbare orde te willen laten primeren op de belangen van verzoeker. Er blijkt derhalve geenszins dat verweerder niet de nodige belangenafweging zou hebben doorgevoerd en niet op een redelijke en zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat verweerder de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. Zijn uiteenzetting geeft evenmin aanleiding tot de vaststelling dat verweerder, die toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zich schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding of machtsafwendings of dat verweerder enige substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste zou hebben miskend.

3.2.2. Waar verzoeker nog voorhoudt dat artikel 1 van het Anti-Folterverdrag werd geschonden moet worden gesteld dat het feit dat verzoeker gedurende acht jaar de toegang tot een aantal landen, waar hij voorheen ook niet legaal vermocht te verblijven, wordt ontzegd onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een foltering in de zin van voormeld verdrag. Tevens moet worden geduoid dat verweerder met de bestreden beslissing de bescherming van de openbare orde als doelstelling heeft en er geen sprake is van *“oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook”*.

Een schending van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK